

Wat God bewaart, is wel bewaard.

<https://hdl.handle.net/1874/355374>

90. (9)

WAT GOD BEWAART,
IS WEL BEWAARD.

Den 10 Mei 1828 ging ik, tegen den avond eenen berg af, langs een smal en steil voetpad. Aan mijne linkerzijde was eene wijdstreckende, en met struiken bewassene glooijing, en daar boven hooge rotspunten; aan mijne rechterzijde een afgrond met eenige doornheggen bezoomd. Ik was zeer vermoeid, en stond stil om adem te halen, toen ik een schreeuw hoorde, die van beneden den berg kwam, en te gelijktijd een sterk gekraak in de rotsen vernam. Ik wendde de oogen daarheen en zag een stuk rots, dat, door het kreupelhout heenwentelende, regt op mij afkwam; doch ik kon op een nabij gelegen uitstek springen, en aldus bewaarde God mij het leven; want naauwelijks was ik op dit plekje of ik zag, mij half omwendende, de rots neder-vallen als eene bom, vijf of zes treden van mij af, op het voetpad zelfs, en juist op de plaats

waar eenige seconden vroeger mijne voeten gerust hadden.

De steen maakte eene groeve in den grond, gruis en stof verreweg verspreidende, en met eene nieuwe wenteling stortte hij in den afgrond. Ik dankte Hem, die de Behouder is van alle menschen, en voornamelijk van zijne kinderen, en nam uit de holte, die de rots in het voetpad gemaakt had, een steentje, dat ik als een klein *Eben-Haëzer* bewaar; want op die plaats heb ik waarlijk de hulp des Heeren gekend, en mijne oogen hebben zijne uitkomsten gezien.

Ik vervolgde mijnen weg, en weldra ontmoette ik den man, wiens geroep mij voor het gevaar dat ik liep, had gewaarschuwd. Het was een bergbewoner, van hooge jaren en van een zacht en eerlijk voorkomen. Hij ging langzaam voort en scheen ziek. » De rots, » zeide ik tot hem, » is juist op de plaats gevallen waar ik stil stond. » Dat vreesde ik, » antwoordde hij, » daarom heb ik u toegeroepen te vlugten. »

De reiziger. Ik dank er u opregtelijk voor, en loof God, die mij uw roepen heeft doen hooren, en mij uit het gevaar heeft verlost. Het is wel zijne vaderlijke goedheid, die mij het leven heeft behouden.

De bergbewoner. Wat God bewaart, is wel bewaard; want al de steenen, die gij aan den voet van den berg ziet leggen, zijn op dezelfde wijs van tijd tot tijd van deze rotsen afgevallen,

en nooit is er een ongeluk door gebeurd, schoon hier veel menschen langs gaan.

De reiziger. En gelooft gij dat vele op die onzichtbare, maar almachtige bescherming letten?

De bergbewoner. Daar ben ik niet zeker van. Doch ik moet gaan zitten, want ik voel mij zwak en ziek. Ik weet niet wat ik heb sedert dezen morgen, maar naauwelijks kan ik den eenen voet voor den anderen zetten.

De reiziger. Als God u bewaart, mijn vriend, zijt gij wel bewaardt. Wat denkt gij er van: zijt gij onder de bewaring Gods?

De bergbewoner. Waarom niet, Mijnheer? Ik denk dat wel alle menschen onder de magt van God staan.

De reiziger. Voorzeker; maar hoevelen zijn er die dat weten willen, en er gaarne aan denken? Dat dacht ik, voor eenige oogenblikken bij mij zelve, terwijl ik van dezen berg die uitgestrekte vlakte beschouwende, met steden en dorpen bedekt, waar eene menigte menschen gaan en komen, en zich in alle rigtingen bewegen, maar zich, midden in hunne bezigheden, weinig over den almachtigen en algoeden God hekommeren, die hen doet leven en die hen zal doen sterven. — Zie, mijn vriend! men wordt geboren, men doorloopt de wereld, en men legt zich in de aarde ter ruste, als of er niemand in den hemel ware.

De bergbewoner. Hetgeen gij zegt, is wel

waar: men bemoeit zich weinig met God of met een ander leven.

De reiziger. Helaas! veel menschen denken er misschien niet meer aan, dan de ossen of de paarden die zij voortdrijven!

De bergbewoner. Ik geloof zelfs dat menig dier verstandiger is dan zijn geleider. Maar wat zal men er van zeggen Mjnheer? Daar is hier op aarde zooveel te doen, dat men geen tijd heeft aan alles te denken.

De reiziger. Geloofst gij dan, dat men het wezenlijke moet verzuimen, om zich alleen bezig te houden met hetgeen binnenkort zal eindigen? Want, binnen weinige jaren, niet waar? zullen toch allen, die onder deze daken wonen, of deze velden bebouwen, vervangen zijn door menschen, die welligt heden worden geboren, of heden voor de eerste maal eene spa handteren?

De bergbewoner. Dit alles is voorzeker wel waar: en hoe weinig denkt men er echter aan! De ouden van dagen zeggen het ons, en wij letten daar weinig op. Het is ons als een kindersprookje.

De reiziger. Maar geen sprookje is het, dat wij voor God moeten verschijnen, hetzij wij er op gedacht hebben, hetzij wij het niet hebben willen gelooven.

De bergbewoner. o! Niets is gewisser. Daar is niet op af te dingen, of te zeggen: een an-

dere keer. De slimste moet dien weg gaan, zoowel als de anderen, en hoewel er reeds tamelijk veel menschen-beenderen in de aarde liggen, zal er voor de onzen nog wel een plaatsje overschieten.

De reiziger. En zoo de ongesteldheid die gij gevoelt, de uwe daar bragt; zoo gij heden of morgen moest sterven, wat zoudt gij er van denken?

De bergbewoner. Ach! ik zou er mij wel naar moeten schikken.

De reiziger. Dat is te zeggen, als ik u wel begrijp, dat gij een afkeer van God hebt.

De bergbewoner. Ik! een afkeer van God! o wel het tegendeel, dat verzeker ik u.

De reiziger. Oordeel zelf, naar het antwoord dat gij gaaft. Ik vraag u, hoe uwe gemoedstemming zijn zou, wanneer gij thans deze wereld moest verlaten, en dien ten gevolge voor God verschijnen; want bij het scheiden uit dit leven, bevindt zich de mensch in de tegenwoordigheid des Heeren; en gij antwoordt mij als iemand, die, ongaarne eene plaats verlatende waar het hem behaagt; alleen uit dwang vertrekt, want gij hebt mij gezegd, dat gij er u wel naar zoudt moeten schikken om te sterven, dat is voor God te verschijnen.

De bergbewoner. Het is waar, ik heb dat gezegd; maar het was omdat ik den tijd niet had er over na te denken.

De reiziger. Of veeleer, omdat uw hart niet naar God gerigt is; want zoo als Hij-zelf zegt: *uit den overvloed des harten spreekt de mond.* Geloofst gij, bij voorbeeld, dat iemand die een plan in het hoofd of een verlangen in het hart heeft, veel tijd van nadenken noodig heeft, om daarvan te spreken, zoodra iemand naar hem hoort?

De bergbewoner. o, Hij zal er zelfs in zijne eenzaamheid en in zijne droomen van spreken, omdat zijn hart er op gezet is.

De reiziger. Het uwe is dan niet nabij God, want terwijl ik u vraag, wat gij bij de gedachte gevoelt, dat gij misschien binnen weinige dagen voor Hem zult staan, zwijgt gij over den goeden God, en drukt alleen uw leedwezen uit van deze wereld te moeten verlaten! Uw antwoord toch komt hierop neder: Als ik kon ontslagen worden van te sterven, zou ik niets beter wenschen; dat is te zeggen: als ik een middel vinden kon om nooit voor God te verschijnen, ik zou er gaarne gebruik van maken.

De bergbewoner. Dat lijkt wel wat naar hetgeen ik gezegd heb; echter ben ik zeker dat ik God niet haat, en dat ik alleen door onnadenkendheid zoo heb geantwoord.

De reiziger. Of misschien kent gij ook u zelve niet wel; want onderstel eens, dat die jonge mensch, die wij daar beneden bij het bosch zien werken met den grijsaard, die wel-

ligt zijn vader is, op dit oogenblik verlof kreeg om de spa neder te leggen, en op het naaste dorp een feest te gaan bijwonen, zou dan de vader den zoon moeten waarschuwen, om wel acht te geven op zijn antwoord: of zou de zoon, hij verzinning en verrast, antwoorden: ik wilde liever nog eenige uren spiten; maar daar gij beveelt mijn vader, moet ik er mij wel in schikken, om naar dit feest te gaan? Ik denk veeleer dat de jonge mensch zijn spa in den grond zal laten steken, en over heggen en slootten zal ijlen om er te spoediger te zijn.

De bergbewoner. Dat is alles zeer waar, en ook zeer duidelijk; maar gij begrijpt dat ik maar een boer ben, en dat ik niet veel kennis heb om u te antwoorden.

De reiziger. Wat wilt gij zeggen? Vormt de kennis het hart? Moet men geleerd wezen om lief te hebben? Is er op uw dorp geen zoon die zijn vader lief heeft; geen ongelukkige die zijn' weldoener bemint; geen gierigaard die zijn geld en goederen lief heeft?

De bergbewoner. Ja, daartoe is geene wetenschap noodig. De grootste domoor is er spoedig een meester in, wanneer hij wil. Maar ik wil zeggen: dat wij ten opzichte van God, de kennis niet hebben, die men in de stad vindt, en dat wij onze woorden zoo niet weten te schikken, als Mijnheer.

De reiziger. Maar, mijn vriend, is het om-

dat ik in de stad woon, en omdat gij mij Mijnheer heet, dat ik den Heere dankbaar ben voor de bewaring, die Hij mij verleend heeft? Zeg mij, moet ik, omdat op eene gepaste wijs te doen, mij herinneren hetgeen ik op de school heb geleerd, of kan ik het u niet anders doen verstaan, dan wanneer ik de taal en de spreekwijze van een beschaafd man gebruik.

De bergbewoner. Neen, Mijnheer. Gij gelooft het en gevoelt het: dat zegt gij openhartig, en ik begrijp u gemakkelijk.

De reiziger. Vraag mij nu eens wat ik zou denken, wanneer ik heden moest sterven, en ik zal u even openhartig en eenvoudig antwoorden, dat ik er gelukkig door zou wezen, omdat ik tot mijn God en Zaligmaker zou gaan. Echter verzeker ik u, dat ik hier beneden reeds zeer gelukkig ben; ja, zoo gelukkig als de mensch, buiten den hemel, wezen kan; maar, gelijk de Heilige Schrift zegt, door den mond van den Apostel Paulus: *Wij hebben meer behagen om uit dit ligchaam uit te wonen, en bij den Heere in te wonen.*

De bergbewoner. Het is zeker dat God meer waard is dan deze wereld, en alles wat er schoon en goed op is; maar, Mijnheer, om zoo tevreden te zijn, dat men voor God zal verschijnen, moet men ook zeker wezen, dat men wel zal ontvangen worden, en dat is niet gemakkelijk.

De Reiziger. Stem mij voor het minst toe, dat men er zich mede moet bezig houden; want welk mensch kent het uur van zijn heengaan van deze aarde? Kon ik, zelfs voor weinige oogenblikken, denken, dat ik zoo nabij mijn overgang in de eeuwigheid was? En noch gij, noch ik, kunnen zeggen dat wij er dit oogenblik verder van verwijderd zijn.

De bergbewoner. Dat is wel waar; voorzeker wel waar! Maar wat bedenkt men het weinig! Wat is men ook slecht bereid om henen te gaan! Wat heeft men zaken met zijn geweten af te doen, eer men zich voor God durft vertoonen!

De reiziger. Ja! voor God, die heilig en regtvaardig is, wiens oogen te rein zijn om het kwaad te aanschouwen, die den schuldigen geenszins onschuldig houdt, en die ieders werk regtvaardiglijk oordeelt, ieders werk in het gerigt brengende naar waarheid, met al dat verborgen is, en die het vonnis der veroordeeling uitspreekt over alle zonden en beplektheid.

De bergbewoner. En ziedaar juist waarom men zoo weinig verlangt deze wereld te verlaten; het is omdat er een oordeel zal zijn, waar ieder ontvangen zal wat hem toekomt: en gij begrijpt, dat alvorens men met zijn geweten geheel in orde is, men weinig begeert die vier-schaar te naderen.

De reiziger. Waarom hebt gij mij dat niet

eerder gezegd, in plaats van voor te geven, dat gij God lief hebt? Gij ziet wel dat gij thans toestemt, dat gij, ver van Hem te beminnen. Hem vreest als een onverbiddelijk Regter, en dat daarom de dood u niet anders voorkomt dan eene lastige verpligting, waar gij wel gaarne van zoudt willen verschoond zijn.

De bergbewoner. Maar, Mijnheer, wie kan zeggen of gelooven heilig genoeg te zijn, om geene vrees te hebben van in het gerigt te verschijnen voor den God van hemel en aarde?

De reiziger. Wat hebt gij van mij gedacht, toen ik u zeide, dat wanneer God mij plotselings door dat stuk rots van de aarde had weggenomen, mijne ziel zich zou verheugd hebben de eeuwigheid in te gaan?

De bergbewoner. Ik moet u bekennen dat het mij voorkwam, dat gij wat hoog van u zelve opgaaft, en dat, wanneer God u aan uw woord hield, gij misschien diezelfde taal niet zoudt voeren.

De reiziger. Ik hoop dat ik opregt in mijn hart geweest ben, en nog ben; en hetgeen ik gezegd heb, zeg ik nog, terwijl God mij hoort, met dezelfde opregtheid en dezelfde zekerheid. Ik voeg er zelfs bij, dat indien dit zoo niet was, dat is te zeggen, indien ik voor den dood vreesde, en beangst was om voor God te verschijnen, mijn leven eene gestadige kwelling zou zijn, omdat ik ieder uur in onrust en in de

akeligste bekommering zou moeten verkeerem. Want, mijn vriend, van twee zaken is ééne waar: of men moet een goddeloos mensch wesen, en met God en eeuwigheid spotten; of men moet het regtvaardig oordeel des Heeren met angst te gemoet zien, tenzij men weet, dat Zijn oordeel niet meer te vreezen is.

De bergbewoner. Dat is voorzeker waar: of men moet met de toekomst spotten; of men moet de hel vreezen, zoolang men nog geen' vrede met God gemaakt heeft! Wat is dat gewigtig!

De reiziger En daar de Heere zegt, dat Hij komen zal als een dief in den nacht, dan, wanneer men Hem het minst zal verwachten, hoe droevig moet dan de toestand wezen van eenen mensch, die zonder goddeloos te zijn, echter niet in den vrede Gods deelt, en ducht den Oppersten Regter te ontmoeten?

De bergbewoner. Maar, Mijnheer, ik zou wel eens willen weten, hoe een mensch zoo geheel heilig en zonder zonde kan zijn, dat Hij niet voor dien Regter te vreezen heeft?

De reiziger. Zeg mij eens: wanneer de ongelukkige misdadiger, die kortelings hier te lande gerigt is, de genade die hij gevraagd heeft, bekomen had, zou hij dan eenige vrees hebben gehad om uit de gevangenis te gaan?

De bergbewoner. Dat denk ik niet: als de schuld vergeven is, is het hart vrolijk. Die eens

eerder gezegd, in plaats van voor te geven, dat gij God lief hebt? Gij ziet wel dat gij thans toestemt, dat gij, ver van Hem te beminnen. Hem vreest als een onverbiddelijk Register, en dat daarom de dood u niet anders voorkomt dan eene lastige verplichting, waar gij wel gaarne van zoudt willen verschoond zijn.

De bergbewoner. Maar, Mijnheer, wie kan zeggen of gelooven heilig genoeg te zijn, om geene vrees te hebben van in het gerigt te verschijnen voor den God van hemel en aarde?

De reiziger. Wat hebt gij van mij gedacht, toen ik u zeide, dat wanneer God mij plotselings door dat stuk rots van de aarde had weggenomen, mijne ziel zich zou verheugd hebben de eeuwigheid in te gaan?

De bergbewoner. Ik moet u bekennen dat het mij voorkwam, dat gij wat hoog van u zelven opgaaf, en dat, wanneer God u aan uw woord hield, gij misschien diezelfde taal niet zoudt voeren.

De reiziger. Ik hoop dat ik opregt in mijn hart geweest ben, en nog ben; en hetgeen ik gezegd heb, zeg ik nog, terwijl God mij hoort, met dezelfde opregtheid en dezelfde zekerheid. Ik voeg er zelfs bij, dat indien dit zoo niet was, dat is te zeggen, indien ik voor den dood vreesde, en beangst was om voor God te verschijnen, mijn leven eene gestadige kwelling zou zijn, omdat ik ieder uur in onrust en in de

akeligste bekommring zou moeten verkeeren. Want, mijn vriend, van twee zaken is ééne waar: of men moet een goddeloos mensch wezen, en met God en eeuwigheid spotten; of men moet het regtvaardig oordeel des Heeren met angst te gemoet zien, tenzij men weet, dat Zijn oordeel niet meer te vreezen is.

De bergbewoner. Dat is voorzeker waar: of men moet met de toekomst spotten; of men moet de hel vreezen, zoolang men nog geen vrede met God gemaakt heeft! Wat is dat gewigtig!

De reiziger. En daar de Heere zegt, dat Hij komen zal als een dief in den nacht, dan, wanneer men Hem het minst zal verwachten, hoe droevig moet dan de toestand wezen van eenen mensch, die zonder goddeloos te zijn, echter niet in den vrede Gods deelt, en ducht den Oppersten Regter te ontmoeten?

De bergbewoner. Maar, Mijnheer, ik zou wel eens willen weten, hoe een mensch zoo geheel heilig en zonder zonde kan zijn, dat Hij niet voor dien Regter te vreezen heeft?

De reiziger. Zeg mij eens: wanneer de ongelukkige misdadiger, die kortelings hier te lande gerigt is, de genade die hij gevraagd heeft, bekomen had, zou hij dan eenige vrees hebben gehad om uit de gevangenis te gaan?

De bergbewoner. Dat denk ik niet: als de schuld vergeven is, is het hart vrolijk. Die eens

vergiffenis heeft, heeft den Regter niet meer te ontzien. Wat zal iemand vreezen, aan wien zijn schuldeischer de schuld kwijtscheldt!

De reiziger. En wanneer die ongelukkige vergiffenis had ontvangen, zou hij die hebben toegeschreven aan eenige voorbereiding in de gevangenis door hem gemaakt, of eenige gemoedsgesteldheid, hem daar eigen geworden?

De bergbewoner. Ik houde het er voor, dat alles wat een veroordeeld en gevonnisd misdadiger in zijne gevangenis kan doen of bedenken, niet veel verandert aan de uitspraak van de regtbank, en bij gevolg aan zijne straf. Het is klaar, dat, wanneer de genade gegeven wordt, zij niet van den misdadiger komt.

De reiziger. En moet die misdadiger, wanneer hij haar ontvangt, daarvan verzekerd zijn, en er zich over verblijden?

De bergbewoner. Hij zou een groote dwaas zijn, wanneer hij dit niet deed; en ik denk niet dat dit immer gebeurd is.

De reiziger. Wel nu! Wanneer God tot een mensch, dat is tot een zondaar, gelijk gij en ik, zegt, dat Hij hem vergiffenis heeft geschonken, zal dan die mensch vreezen zijne gevangenis te zien opengaan, al is het plotselings en met zulk een hevigen schok, als die welke mij kwam bedreigen?

De bergbewoner. Ik versta u; maar aan wien heeft God dit ooit gezegd?

De reiziger. Bij heeft het, van het begin der wereld af, aan elken zondaar gezegd, die in den Zaligmaker geloofd, die de Zoon Gods is, de Heere Jezus Christus; Hij zegt het heden aan alle menschen, aan wien Hij dien Zaligmaker doet bekend maken; en Hij zal het zeggen, tot aan het einde der wereld, aan alle levendigen onder de zonne, aan wie Hij altijd en zonder dubbelzinnigheid zal verklaren, dat elke zondaar, zelfs de grootste van allen, die in Jezus Christus geloofd, zijne geheele en volle vergiffenis heeft, en niet in het oordeel zal komen.

De bergbewoner. Wij gelooven dat wel alles, maar dat neemt niet weg dat men zondaar is, en voor het gerigt moet verschijnen.

De reiziger. Zoodat, zegt gij, wanneer de misdadiger, van wien wij spraken, vrijspraak had ontvangen, hij zou hebben moeten zeggen: hoewel ik volkomene vergiffenis heb, ben ik nog schuldig voor de wet, en men behoort mij, bij het verlaten der gevangenis, voor de vier-schaar des gerigts te leiden.

De bergbewoner. Neen, neen, dat zou niet mogelijk zijn geweest... Daar is hier iets dat ik niet wel doorzie; want ik ben een goed Christen, zoo goed als iemand anders; ik geloof in Jezus Christus, onzen God en Zaligmaker; en echter ben ik verzekerd dat ik geoordeeld zal moeten worden, en dat, wanneer ik mijnen vrede niet met God gemaakt heb, ik veroordeeld zal worden.

breekt veel aan, dat ik zou gevoelen, dat God zijnen vrede met mij gemaakt heeft,

De reiziger. Dat komt waarschijnlijk voort, dat gij, aan den eenen kant, niet overtuigd zijt, dat gij, zonder eenige uitvlugt voor de heilige wet Gods veroordeeld zijt; en dat gij, aan den anderen kant, geen geloof slaat aan hetgeen God zegt van zijne vergiffenis, die volkomen is in Zijnen geliefden Zoon Jezus.

De bergbewoner. Dat zou wel mogelijk zijn; want dewijl ik vrees heb om te sterven, moet noodzakelijk mijne ziel slecht staan met hare zaken, en de gevangenis vreezen.

De reiziger. Dat is reeds iets waard, dat gij het bemerkt; want eene zieke, die zijne kwaal gevoelt en vreest, neemt eerder een geneesmiddel, dan hij, die weigert die te erkennen. Laat ons dan zien of God u de groote gunst zal bewijzen u uwe kwaal geheel te doen zien, het geneesmiddel daarvoor te leeren kennen, en bovenal het aan te nemen.

De bergbewoner. Ik verlang niets liever, dat verzeke ik u; want het zal mij beter zijn, noch ziekte noch dood te vreezen, en juist te weten wat er van mij worden zal, wanneer ik van hier zal vertrekken.

De reiziger. Vooral wanneer gij verstaat, dat God u lief heeft gehad, en dat hij u lief heeft als zijn kind, en wanneer Hij zelf u verzekert dat Hij u al uwe zonden heeft vergeven; dat Hij

u bewaart en beschermt bij dag en bij nacht, en dat Hij u in zijne heerlijke woning ontvangen zal, waar gij in Zijne tegenwoordigheid eene heerlijkheid en gelukzaligheid zonder grenzen zult genieten.

De bergbewoner. Waarlijk, Mijnheer, gij moet dat alles ter dege weten, om daar met zooveel verzekerdheid van te spreken, als of gij reeds in het bezit waart van al dat geluk.

De reiziger. Het woord, uitgegaan uit den mond des Heeren, is onwankelbaarder dan de rotsen; want deze breken en storten in, maar hetgeen God heeft verklaart, blijft en duurt voort van eeuw tot eeuw, en zal nimmermeer voorbijgaan.

De bergbewoner. Maar waar hebt gij gezien, bid ik u, dat God aan u zelve, persoonlijk, gezegd heeft, dat Hij u vergiffenis heeft geschonken, en u in het paradijs zal ontvangen?

De reiziger. Ik zal het u zeggen; en mogt mijne stem u, ten opzichte uwer ziel, diezelfde dienst doen, die de uwe mij, naar Gods wil, ten opzichte van mijn broos ligchaam, gedaan heeft. God heeft mij gewaarschuwd en krachtig bewaard. Het behage Hem u in dit uur te bewaren, door de waarschuwing, die Hij door mijnen mond tot u rigt, en u de kracht te schenken om den toekomenden toorn te ontvlieden, wiens treffen veel plotselijker en schrikkelijker is, dan dat van eenen steenklomp die naar den afgrond rolt.

De bergbewoner. Ik hoor u aan; want ik heb belang in hetgeen gij zegt, en ik verlang te verstaan, van waar gij weet dat deze vergiffenis van God u toekomt. Dat is, naar mijn oordeel, het voornaamste; want als gij het zeker weet, dan zal mij dit veelligt even mogelijk zijn dan u.

De reiziger. *Alle dingen zijn mogelijk den- genen die geloofst*, zegt God; en wat mij aan- gaat, ik heb geweten en weet, dat God mij mijne zonden heeft vergeven en mij de straf daarvan heeft kwijtgescholden, omdat Hij zelf verklaart, dat Hij vrede gemaakt heeft met ieder mensch, die opregtelijk in Jezus Christus ge- looft. Hij verklaart, en zeker Hij is geen leu- genaar, dat elke zondaar, zelfs de voornaamste en misdadigste der zondaren, die van harte ge- looft in den Zoon van God, geregtvaardigd is; dat is te zeggen, regtvaardig voor God gesteld door datzelfde geloof, hetgeen hem tot regtvaardigheid gerekend wordt; in dier voege dat God dien zondaar zoodanig met zich heeft verzoend, dat Hij alle soort van veroordeeling heeft afgeschaft en geheel weggenomen, en dat de mensch, in deze vergiffenis ontvangen, niets te vrezen heeft, noch van de wet, noch van het oordeel, noch van den toekomenden toorn. Die verklaring schijnt mij duidelijk genoeg.

De bergbewoner. Laat mij zien of ik haar wel begrijp. Gij zegt dat God, voorzeker door eene

groote goedertierenheid, verklaart, dat, wanneer een mensch, een zondaar, bij voorbeeld zoo als ik, opregtelijk in Jezus Christus geloof, God in vrede is met dien zondaar, dat Hij hem zijne zonden vergeeft, en hem van de veroordeeling ontheft, die de zondaar zou hebben moeten dragen. Is het zoo?

De reiziger. Ja, dat is hetgeen God belooft; dat is de verklaring van het Evangelie zelve; dat is te zeggen van de goede boodschap der vergeving, die God aan iederen zondaar schenkt, die in Jezus Christus geloof. God laat bekend maken: »dat Hij zelfs zijn Zoon in de wereld heeft gezonden; opdat een iegelijk die in Jezus Christus geloof, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.» Hij verklaart, »dat een iegelijk die in Jezus Christus geloof, is geregtvaardigd en behouden, en dat hij reeds van den dood in het leven is overgegaan.»

De bergbewoner. Na dit alles, Mjnheer, wanneer ik verzekerd ben dat ik in Jezus Christus geloof, behoor ik ook zeker te zijn, dat God mij de zonden vergeeft, en de veroordeeling wegneemt, die ik verdiend heb. In dat geval moet ik geen dood meer vreezen, geen oordeel, geen hel, noch iets dergelijks.

De reiziger. Evenmin als de veroordeelde, die genade heeft ontvangen, de regtbank of de geregtsdienaars moet vreezen. En dat is niet alles, want God, die rijk is in barmhartigheid,

verklaart nog, dat de zondaar die in Jezus Christus geloofd, » niet alleen geene veroordeeling meer te vreezen heeft, maar dat hij de genadegift heeft des eenwigen levers; en dat hij, om Christus wille, ontvangen zal worden in het Koninkrijk der hemelen, als een kind in het huis zijns Vaders.”

De bergbewoner. Daarom, niet waar, zoudt gij gaarne deze wereld verlaten, zelfs op het oogenblik, hoewel gij er reeds zoo gelukkig zijt, als men hier wezen kan? Ach, ik begin te begrijpen, wat een mensch moet denken en gevoelen, die weet dat God niets meer tegen hem heeft, en dat integendeel God voor hem is, gelijk een Vader voor een geliefd kind. Het moet eene geheel andere zaak zijn, dan het gewoonlijke leven; want daarin ontbreken geene zorgen, droefheden en bekommeringen voor het tegenwoordige, en geene vrees voor hetgeen volgen moet.

De reiziger. Ja, die overtuiging, die God door zijnen Geest van waarheid en liefde aan iederen mensch geeft, die opregt in Jezus Christus geloofd, is wel onderscheiden van de gevoelens die men gewoonlijk in de wereld vindt. Ook wordt deze heerlijke toestand genoemd: » het nieuwe leven, het leven Gods, het eeuwig en waarachtig leven,” en ik kan u zeggen, door eene zalige ondervinding, dat het waarlijk eene ruste is van den geest, en de ware vreugde van

het hart, en dat niets te vergelijken is met den vrede van een hart, dat zich bewust is door God bewaard te worden als een klein kind door eene goede moeder, en dat ieder uur met vrijheid aan God kan denken als aan een teeder vader, en zich tot Hem kan wenden als tot een almachtig en onveranderbaar vriend.

De bergbewoner. Maar ten slotte, Mijnheer, dat alles is als eene bron die men ontdekt heeft. Gelukkig die haar kent; maar waartoe dient zij hem die er niet mede bekend is?

De reiziger. Waarlijk, mijn Vriend, zij is voor u als voor mij geopend; wie dorst, kome en drinke, zoo veel hij verlangt. De Heere, die haar heeft geschapen, noodigt ieder dorstig reiziger en zegt tot hem: »Komt en neemt van dat levend water om niet,»

De bergbewoner. Hoe dat, bid ik u? Wat moet ik doen om gedrenkt te worden, gelijk ik wel zie dat gij zijt?

De reiziger. Dewijl God verklaart dat Hij volkomen vergeeft aan een iegelijk, die zich aan Jezus Christus onderwerpt; ja, aan ieder zondaar die gelooft in den Zoon van den zaligmakenden God, gelijk een arm schuldenaar op zijnen borg vertrouwt: wat hebt gij te doen om het leven te hebben dan in dien Zaligmaker te gelooven?

De bergbewoner. Maar ik verzeker u, dat ik altijd in Jezus Christus geloof heb, en echter

heb ik altijd vrees voor den dood gehad en zijne schrikkelijke gevolgen.

De reiziger. Meent gij, dat de misdadiger, wien men vergiffenis aankondigt, en die den bode gelooft die hem de aankondiging doet, nog vrees heeft om uit zijne gevangenis te gaan, om veroordeeld en eindelijk ter dood gebragt te worden? Wanneer hij dien angst heeft, wat is hem dan het getuigenis van den bode geweest?

De bergbewoner. Het is klaar, dat hij hem niet geloofd heeft. Dat is echter wonderlijk: want ik ben verzekerd, dat ik geloof in Jezus Christus, en ik ben er verre af van geene vrees voor de toekomst te hebben. Zelfs de ongesteldheid, die ik heden gevoel, onrust mij. Echter, dewijl God zegt, dat de zondaar, die in Jezus Christus gelooft, niet meer behoort te vreezen, waarom ben ik dan niet gerust? Kunt gij mij deze tegenstrijdigheid verklaren?

De reiziger. Ik denk, dat gij uw geheele leven door geweten hebt, dat er een Zaligmaker is, en dat gij u hebt aangewend dit alzoo te gelooven en te zeggen, maar dat gij nog nooit in Hem geloofd hebt? Gij hebt de zaak aangenomen, gelijk men doet met het bestaan van een' persoon die ons vreemd is, maar gij zijt niet met het hart tot Hem genaderd, gelijk een ongelukkige doet bij de belofte van eene spoedige hulp, die zijn weldoener hem geeft.

De bergbewoner. Dat zou wel kunnen wezen,

Mijnheer. Ja, het schijnt mij dat gij daarin gelijk kunt hebben; en dat ik waarlijk meer geweten heb, dat er een Zaligmaker is, dan dat ik in Hem geloofd heb. Kom, Mijnheer, heb de goedheid, van mij duidelijk te verklaren, wat het eigenlijk is in Jezus Christus te gelooven, opdat ik beproeve het te doen, en alzoo vrede met God hebbe; of liever dat ik wete en erkenne dat God vrede met mij gemaakt heeft?

De reiziger. Hebt gij ooit gedacht en geloofd, dat gij door de wet Gods vervloekt zijt?

De bergbewoner. Vervloekt! Mijnheer; dat is sterk. Ik heb wel geloofd en geloof nog, dat ik zondaar ben; wie is dit niet? Maar dat ik daarom vervloekt zou zijn, dat heb ik moeite mij op te dringen.

De reiziger. Wat hebt gij dan een Zaligmaker noodig, wanneer gij niet verloren zijt? De misdadiger die niet veroordeeld is, heeft geene genade noodig, en wanneer hij zich zelf overreedt, dat zijn vonnis niet zal voltrokken worden, zal hij dan moeite doen om uitstel te bekomen?

De bergbewoner. Hoe bedriegt men zichzelf! Men zegt wel: ik ben zondaar, ik heb eenen Zaligmaker noodig! maar ondertusschen gelooft men noch het een, noch het ander.

De reiziger. Men blijft dan ook met welbehagen in de wereld en in de zonde, en vreest een leven te verlaten, na hetwelk men God zal

moeten bejegenen, en zijne regtvaardige en heilige wet, wier veroordeeling men ducht, al heeft men jaren lang geveinsd er zich niet over te bekommeren.

De bergbewoner. Wat zal ik u zeggen? Dit is alles nieuw voor mij, en echter ben ik niet jong meer. Nu, ik wil er op denken, en met ernst. Gij zegt dan, dat, naar de wet Gods, elk zondaar, dat is ieder mensch, veroordeeld en vervloekt is?

De reiziger. » *De bezoldiging der zonde is de dood,*” zegt God. *De ziel die zondigt zal sterven. Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen.* Dat zijn verklaringen van God, en vergeefs poogt men de kracht daarvan te ontvlieden.

De bergbewoner. Dat gaat mij dus aan, zoo-
wel als een ander; ik moet mij dan daarin wel schikken en zeggen, dat, daar ik een zondaar ben, ik als zoodanig onder het vonnis der veroordeeling sta; want zoodanig is de wet van God, en die wet is regtvaardig.

De reiziger. Ja, maar dewijl boven deze regtvaardige wet van veroordeeling, zich eene genade verheft, die even regtvaardig is als de wet, de genade van den Opperheer zelve, die haar aan u verkondigt, zoo moet gij die genade ontvangen en aangrijpen, opdat zij uw deel worde. Want God stelt haar u voor oogen; u

aan de eene zijde de zware rots zijns toorns voorstellende, die uwe ziel dreigt te verpletten, en aan de andere zijde den Heere Jezus, bij wien gij niets te vrezen hebt, ook wanneer de gansche berg om u heen instortte.

De bergbewoner. Ik versta u, en dank u op mijne beurt opregtelijk, dat gij zoo lang en zoo luid tot mij, wien de ooren, helaas! bijna gesloten waren, hebt geroepen. Maar nog een woord, met uw verlot: wanneer ik dan vervloekt ben om mijne zonden, hoe moet ik in Jezus Christus gelooven, om de vergeving en het leven te hebben?

De reiziger. Ik verwachtte en verlangde die vraag, welke ik zoo eenvoudig mogelijk zal beantwoorden, u vooraf zeggende, dat hij die haar doet, reeds zeer nabij het gezegende antwoord is, dat God-zelf den zondaar geeft, dien Hij door den dood zijns Zoons heeft vrijgekocht. Zie hier wat het is in Jezus Christus te gelooven: het is, aan de eene zijde, erkennen dat men zelf veroordeeld en verloren is als zondaar, en dat men alzoo niet voor God bestaan kan dan door genade. En, van de andere zijde, is het, met opregtheid des harten en op het getuigenis Gods, gelooven, hetgeen God omtrent Jezus Christus betuigd heeft, te weten dat Hij is de eigen Zoon Gods, die uit den schoot des Vaders op aarde is gekomen, om aldaar in zichzelf en door zijne offerande, de verzoening

te werken dergenen, voor welke Hij is overgegeven. Het is alzoo, van harte, dat is opregt en eenvoudig, te gelooven, dat Jezus Christus is de Messias, door God beloofd van den beginne, en dat Hij de eenige Zaligmaker is, dat het alleen door Hem en in Hem is, dat een mensch met God kan verzoend worden en het eeuwige leven hebben. Wanneer dus gij, mijn Vriend, in Jezus Christus gelooft, dan erkent gij, dat gij geen middel hebt, om u door u zelven de vergeving uwer zonden te verschaffen, en gij ontvangt in uw hart den Zoon Gods, als den volkomenen en eeuwigen Zaligmaker, dien het Gode behaagd heeft aan de wereld te schenken. Gij ziet dan op Jezus en op zijn offer, als een schuldenaar, die niet betalen kan, op hetgeen een weldoener voor hem gedaan heeft, nadat hij reeds veroordeeld was.

De bergbewoner. Ten gevolge van dit alles; hetgeen regt schoon en aandoenlijk is, is de mensch, ik stem het toe, verloren in zichzelf, en zijne behoudenis is eene genadegift die God hem schenkt in Jezus Christus, zijnen Zoon, die voldaan heeft voor den armen onvromenden zondaar.

De reiziger. Voorzeker is dit hetgeen de Heilige Geest zegt, en wat Hij krachtig be-
tuigt aan een iegelijk die van harte in Jezus gelooft. Ja, die Geest der waarheid verklaart, dat God de geheele behoudenis schenkt aan een

jegelijk die opregtelijk geloof in den naam van den Zone Gods.

De bergbewoner. Welk een verklaring! Welk eene heerlijke belofte voor den mensch die wenscht zalig te worden! Kom, ik moet mij zelve in stilte, en alleen met God, onderzoeken, opdat ik wete, of ik waarlijk in opregtheid in Jezus Christus geloof, als in den Zone Gods, in den Zaligmaker, die van den hemel tot ons gekomen is; en wanneer ik dit alzoo mag vinden, dan zal ik met zekerheid weten, dat God vrede met mij gemaakt heeft, en ik zal gerust zijn.

De reiziger. God zelf helpe u door zijnen goeden Geest; en het eenvoudige woord van het Evangelie der genade worde met hartelijkheid en opregtheid door u ontvangen. Te weten, dat wie den Zone Gods geloof, het leven heeft; dat elk zondaar, die, zijn verderf bij de wet Gods erkennende, met een opregt geloof tot den Zaligmaker toevlugt neemt, is geregtvaardigd door het geloof, en voor altijd vrede heeft met God.

De bergbewoner stond op om zijnen weg te vervolgen, en zeide bij het heengaan: Wanneer, zoo als ik hoop, ik begrepen heb, wat gij met liefde mij hebt willen zeggen en verklaren, en ik het waarlijk en van harte geloof, dan zal ik weten, dat God mij vergeven heeft in zijnen

Zoon Jezus Christus, en ik zal mij niet meer ontrusten, noch over mijne ongemakken, noch over mijnen dood: en in plaats van te zeggen, dat ik er mij wel naar zal moeten schikken, zal ik zeggen, dat het mij goed is tot Hem te gaan, die, door zijne groote goedertierenheid, gewild heeft, dat ik zijn kind zou wezen in zijnen Zoon, mijn Zaligmaker.

Amen! antwoordde ik, de hand drukkende van dien man, wiens opregtheid mij had geroerd: Amen! mijn Vriend. Geloof waarlijk van harte in dien welbeminden en almachtigen Zaligmaker, dien God ons gegeven heeft, en berustende op de getrouwheid van Hem, die uit de hemelen in onze harten spreekt door zijnen Geest, vrees niets hier beneden, dewijl, gelijk gij zelf het mij gezegd hebt, *wat God bewaart, wel bewaard is.*

De Lezer van dit kleine Verhaal merke nu op, hoe God de redding, die Hij mij wilde schenken, deed dienen tot heil eener ziel, die een veel grooter gevaar liep, dan dat, hetgeen mijn broos leven dreigde, en voor welke, welligt, het Woord des geloofs de wekstem was, die haar behoudt van den toekomenden toorn.
